

ΕΝΑΣ ΕΡΩΣ ΜΕ ΑΚΑΝΘΙΝΟ ΣΤΕΜΜΑ

ΤΟ ΜΥΘΙ/ΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑ/ ΜΟΥ

[Αύθεντική βιογραφία της Α. Β. Υ. της πριγκηπίσσης Ασπασίας, χήρας του άλημονήτου βασιλέως 'Αλεξάνδρου]

[Copyright «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» — Απαγορεύεται η άναδημεσίευσις]

—'Ηταν πραγματικώς ή πριγκήπισσα 'Ελένη, ή οποία είχε άλλεί λάξει φόρεμα και γύριζε κοντά τους.

Μόλις μπήκε στην αίθουσα και τή θλέμμα της έπεσε πάνω στους δύο έρωτευμένους, κατάλαθε άμέσως τί είχε συμβή. Προσηύθηκε όμως τήν άδιάφορη κι' άρχισε να μιλά με τόν άδελφό της και τή θεοποιίδα Μάνου για διάφορα άλλα πράγματα.

—Σας ζητώ συγγώνη, πρέπει να φύγω, είπε σε λίγο ή 'Ασπασία Μάνου. 'Η ώρα είχε περασμένη...

—'Η ώρα είχε περάσει πρῶγματι.

Ο 'Αλέξανδρος και ή Ελένη έπρεπε να περάσουν στην τραπεζαρία, για να είνε στην ώρα τους στο γεύμα, σύμφωνα με τίς συστάσεις πού τούς είχε κάμει κατ' επανάληψιν ή μητέρα τους.

—'Η θεοποιίς Μάνου τούς χαίρετσε κι' έτοιμάστηκε να φύγη

—Δέν θά ρήθτε τή άπόγευμα; τήν ρώτησε ο 'Αλέξανδρος.

—'Αν τή έπιθυμεί ή 'Υψηλότης σας, μάλιστα.

—Τό έπιθυμώ και πολύ μάλιστα.

—Τότε θά έρθω, γιατί είνε και δική μου έπιθυμία αυτό.

—'Η 'Ασπασία Μάνου έφύγε.

Ο πρίγκηψ 'Αλέξανδρος έμεινε μόνος με τήν άδελφή του.

—'Η πριγκήπισσα 'Ελένη τόν κούταξε χωρίς να μιλά. Τόν κούταξε έπιμονα, σάν νάθελε να διαβάση στή μορφή του τίς ψυχικές του σκέψεις, σάν νάθελε να θεσπισθή άπόλυτως για κείνο πού είχε ματέψει μπαινίοντας στην αίθουσα.

Ο 'Αλέξανδρος άντελήθη τήν έπιμονή θλέμμα της. Προσηύθησαν όμως τόν άδιάφορο, κι' επί τέλους ή 'Ελένη δέν κρατήθηκε.

—Είσαι εύχαριστήμένος; τόν ρώτησε άεσφια.

—Ο 'Αλέξανδρος χαμογέλασε.

—Γιατί με ρωτάς; τής είπε.

—Γιατί τή πρόσωπό σου λάμπει από χαρά.

—'Αλήθεια;

—'Υποθέτω πώς δέν κάνω λάθος, λοιπόν;

—Λοιπόν... Ίί;

—'Εμίλησε;

Ο 'Αλέξανδρος δέν άπάντησε. Πήρε τή χέρια της πριγκηπίσσης μέσα στα δικά του, τήν έσυρε έλαφρά κοντά του και τήν φίλησε στα μαλλιά.

—'Η 'Ελένη εύχαριστήθηκε. Καταχαράσμενη πειά, μη μπορώντας να κρύψη τήν άγαλλίασή της φώναξε πρόσχαρα στον άδελφό της:

—'Επί τέλους!... Νά πού τελείωσε κι' αυτό πού σ' έκανε τόσος διάσθμο και κατσούφη. Είσαι χαρούμενος... Είσαι εύνυχής... Δέν είν' έτσι;

—Ναι, είμαι πολύ εύχαριστήμενος, άπάντησε ο 'Αλέξανδρος.

Και έβηκαν άγκαλιασμένοι στο διάδρομο, πηγαίνοντας στην τραπεζαρία, όπου τούς περιμε-

ναν οι γονείς των.

—'Η έρωτική χαρά τού 'Αλεξάνδρου είχε μεταδοθή και στην άδελφή του. Προμάνεταν τή μέλλον τριστευχιμένο... Κι' όμως ή σκληρή ανθρώπινη μοίρα τους παραμόνευε και τούς δύο. γεμάτη κακία, άτεγκτη και άδυσόπητη.

Ο πρίγκηψ δέν θά πρόφτανε να χαρή καλά-καλά τόν έρωτα αυτό. Θά τόν έβριζε ο θάνατος κατά τίς γλυκύτερες στιγμές της έρωτικής του εϋδαμονίας.

Κ' ή άδελφή του, ή τραγική πριγκηπίσσα 'Ελένη, θά δοκιμάζε κι' αυτή, με τή σειρά της, μεγαλόου πόνους, τίκρες, άπογοητεύσεις, θάσανα μεγάλα και μαύρες συμφορές...

—'Από τήν ήμέρα αυτή ο πρίγκηψ 'Αλέξανδρος και ή θεοποιίς Μάνου δέν χώριζαν σκεδόν καθόλου. Βλεπόντουσαν πειά και τή πρῶη και τή άπόγευμα, έφευγαν έφιπποι ή με άυτοκίνητο για τήν έξοχη. 'Εκεί, μακριά άπ' τή μάτια τών ανθρώπων, μιλούσαν για τόν έρωτά τους, έπλεκαν όνειρα για τή μέλλον τους.

Τά έθλεπαν όλα ρόδινα.

Δέν ύποπτείντουσαν άκόμη τήν τρομακτική καταγινιά, ή όποια έπρόκειτο να ξεσπάση έναντιον της 'Ελληνικής δυναστείας, παρασφουρα μακρην τής 'Ελλάδος τούς 'Ελληνες βασιλείς και τή μέλη της οικογενείας τών.

Ο πρίγκηψ 'Αλέξανδρος, μη έχοντας ύπ' όψιν, μη ύποπτευόμενος καθόλου πρό ποίον άνωμαλιών έπρόκειτο να εύρεθῆ ή οικογένεια του, πρό ποίον αντίδράσεων και διασρέστων γεγονότων, έλιπε πλέον σοβαρώς ότι ή έννοια του με τήν θεοποιίδα Μάνου θά έπραγματοποιείτο εύκολα και άπρόσκοπτα.

—Θά γίνης γυναίκα μου, άγαπημένη μου, Ασπασία, τής έλεγε συχνά.

—'Η 'Ασπασία όμως έθλεπε κάπως μακρύτερα, έδιότασε και έφοβείτο.

—Γιατί δέν άπαντάς; τήν ρώτούσε άνήσυχος ο 'Αλέξανδρος. Δέν έχεις έμπιστοσύνη σε μένο;

—'Όχι, 'Υψηλότατε, μη κάνετε τέτοιες σκέψεις.

—Νομίζεις πώς τή αισθημά μου είνε έπιτόλαιο; Πώς δέν θά κρατήσω τή λόγο μου;

—Πιστεύω άπόλυτως στο λόγο μου, στο καθετί πού προέρχεται από σάς.

—Τότε; Φοβείσαι μήπως φέρουν άντιρρήσεις οι γονείς μου;

—'Όχι, ούτε αυτό τή φοβείσαι, 'Υψηλότατε.

—Μη με άποκαλῆς 'Υψηλότατο, άγαπημένη μου Μπίκα. Μού φαίνεται τόσο άνοστο, τόσο κρύο!... Με παγώνει δλόκληρο. Λέγε με 'Αλέξανδρο. Σύμφωνοι;

—'Αφού τή θές, ναι.

—Λοιπόν; Εξήγησε μου, τί σε κάνει να διατάξης; Γιατί σε φοβίζει τή μέλλον; 'Εχεις κανένα άρισμένο λόγο;

—'Όχι, 'Αλεξάνδρε. Κανένα άπόλυτως.

—Δέν σ' ένωθ...

—'Όταν αγαπά κανείς, 'Αλεξάνδρε, όταν αγαπά όπως κι' όσο αγαπώ εγώ, φοβάται και τρέμει πάντοτε για τήν άσχημή του. Αυτό είνε όλο, πιστεύε με...

—'Η έξεση και τρυφερή άπάντησις της 'Ασπασίας εύχαριστήσε τόν πρίγκηπα. Τήν έσοφίε

ΜΙΑ ΣΠΑΝΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ.—Ο πρίγκηψ Γεώργιος, ή πριγκηπίσσα 'Αλεξάνδρα και ο Διάδοχος Κωνσταντίνος στα 1872

στην άγκαλιά του και τής είπε με παραφορά:

—Σ' ευχαριστώ, Μπίκα μου, λατρευτή μου Μπίκα!... Κι' εγώ σ' αγαπώ, σ' αγαπώ τρελλά. Δεν πρέπει λοιπόν να φοβάσαι. Δεν πρέπει να σε τρομάξει τίποτε άπολύτως. Θες να μιλήσω στη μητέρα μου για την άγάπη μας;

—Η Άσπασία έτρώμασε.

—Ήταν τόσο άπότομο αυτό!

—Όχι, όχι ακόμα, είπε.

—Φοβάσαι; Κι' όμως θα γίνη κι' αυτό, άργα ή γρήγορα...

—Ας περιμένουμε λίγον καιρό ακόμα, Άλέξανδρε.

—Καλά. Θα κάμω έκείνο που θες εσύ. Πάντως πρέπει να ξέρησ, ότι τό άίσθημα που μ'ας συνδέει δεν είνε έντελώς άγνωστο κι' άπόκρυφο.

—Τί έννοιές; ρώτησε άνήσυχη ή Άσπασία.

—Θέλω να πώ ότι και οι άδελφοί μου τό γνωρίζουν.

—Η πριγκίπισσα Έλένη;

—Η Έλένη τό ήξερε, πριν άκόμη σου μιλήσω γι' αυτό. Τώρα πειά όμως τό ξέρουν και οι άδελφοί μου.

—Άλήθεια!

—Σέ τρομάζει αυτό;

—Όχι, αλλά φοβούμαι μήπως με παρεξηγήσουν. Τί θα σκέπτονται για μένα...

—Δέν σκέπτονται κανένα κακό, Μπίκα μου. Σ' έκτιμούν και σ' αγαπούν πολύ. Πάντως, άφου δέν θες να μιλήσω στην μητέρα μου, θ' άνοιξω την καρδιά μου στη δική σου μητέρα. Δεν πιστεύω να μου τό άπαγορεύσης κι' αυτό. Είνε τόσο καλή άλλωστε ή μητέρα σου!

—Η Άσπασία δέν έφερε άντίρρηση.

Και την άλλη μέρα άμέσως, ο πρίγκηψ Άλέξανδρος έπήγε στό σπίτι της κ. Μάνου, σέ μία ώρα που ήταν μόνη, έκάθησε κοντά της και τής είπε τό τρυφερό του μυστικό.

—Η κ. Μάνου δέν ξεπελάγη. Είχε μαντέψει πρό άρκετού καιρού τό θερμό άίσθημα του πρίγκηπος για την κόρη της. Συγκινήθηκε όμως έξαιρετικά άκούγοντας τόν Άλέξανδρο να τής μιλήσει για τή μεγάλη, τήν τρελλή και παάφορη άγάπη που αθιανότανε για τήν Άσπασία.

—Άκριβείς λεπτομέρειες για τή συνομιλία αυτή, μεταξύ του πρίγκηπος Άλεξάνδρου και της κ. Μάνου δέν υπάρχουν δυστυχώς. Έκείνο τό όποιο έννύσθη κατόπιν, είνε τούτο: Η κ. Μάνου ευχαρίστησε τόν Άλέξανδρο για τό θερμό ένδιαφέρον που έδειχνε για τήν κόρη της και του ύποσχέθηκε ότι δέν θα φέρη κανένα εμπόδιο στην ένίωσή τους. Τόν κατέστησε έν τούτοις προσεκτικόν σχετικώς, τό υπέδειξε τούς κινδύνους που ύφίσταντο κατάλληλο τό ειδύλλιο του σ' ένα σκάνδαλο και τόν συμβούλεψε—έστω και άν έπρόκειτο πεοί της κόρης της—να μη ποσθί σέ καμιά ένέργεια, χωρίς τήν άδεια και τήν συγκατάθεση τών γονέων του.

—Η στάση δηλαδή της κ. Μάνου άπάντα τό πρίγκηπος ύπήρε στην περίπτωση αυτή κάτι περισσότερο από άξιοπρεπή και λογική και φρόνιμη κι' υπερήφανη.

—Η κ. Μάνου συμπεριεφέρθη σάν πραγματική άρχόντισσα. Σάν άρχόντισσα και σάν μητέρα συγχρόνως. Έπιθυμούσε να δη τήν κόρη της ετυχιαιμένη, χωρίς να προκύψουν όμως σχετικώς σκάνδαλα και ίστορίες.

—Ο πρίγκηψ Άλέξανδρος δέν περιωρίστηκε μόνον στό να μιλήσει στη μητέρα της άγαπημένης του.

—Έδινε σ' όλους να καταλάβουν ότι ή Άσπασία Μάνου θα γινόταν μία μέρα γυναίκα του.

Τό ειδύλλιο του ήταν πειά γνωστό, όχι μόνον στους άυλικούς κύκλους, αλλά και στην άριστοκρατία της πρωτεύουσής. Κι' ο Άλέξανδρος δέν τό διεψέυε.

—Η νέα τήν όποιαν αγαπά, έτόνισε συχνά σ' έμπιστευτικές συνομιλίες, θα γίνη μία ήμέρα σύζυγός μου, κι' άν άκόμη πα-

ραστή άνάγκη να θυσιάσω, χάρην του όνειρου μου αύτοό κάθε εύτυχία!...

Λέγει ή παροιμία ότι «οι ένδιαφερόμενοι τό μβαίνουν πάντα τελευταίοι». Στην περίπτωση όμως αυτή, ή σοφή λαϊκή παροιμία δέν έπραγματοποιήθηκε. Γιατί οι άμέσως ένδιαφερόμενοι για τό ειδύλλιο του πρίγκηπος Άλεξάνδρου, οι γονείς του δηλαδή, έμαθαν εκ τών πρώτων τί συνέβαινε.

—Ήξεραν βέβαια ότι ο Άλέξανδρος συμπαθούσε τή διδα Μάνου, αλλά στην άρχή ύπέθεσαν ότι έπρόκειτο περί άίσθηματος που θα περιούσε και θά έξεστίθεται.

—Συνέβη όμως τό άκρως αντίθετο.

—Ο Άλέξανδρος έξομολογήθηκε τό άίσθημά του στην διδα Μάνου κι' έπι πλέον τής ύποσχέθηκε γάμο.

Τό φλογερό αυτό έρωτικό άίσθημα ήταν άμοιβαίο. Άγαπούσε και ή δις Μάνου τόν Άλέξανδρο. Τα πράγματα είχαν πάρει σοβαρή τροπή. Κι' όπως ήταν έπιόμενο, έπί όσον ο Άλέξανδρος δέν έκρυβε πλέον τό άίσθημα του και τούς σκοπούς του, τα όνειρά του και τίς έλπίδες του, τό γεγονός αύτό έφθασε και μέριον τών γονέων του.

Ποιός έμίλησε πρώτος γι' αυτό στον Κωνσταντίνο και τη Σοφία, δέν είνε έξακριβωμένο. Έκείνο που έρόρουσε πολύ καλά, είνε τό ότι στους γονείς του πρίγκηπος έμίλησε κάποιος από τούς άυλικούς.

Είνε επίσης έξακριβωμένο άπόλύτως, ότι ειδοποιήθηκε πρώτος ο πατέρας του Άλεξάνδρου ο Κωνσταντίνος, οπως άπόλύτως άκριβής είνε και ο διάλογος ο όποιος διημείθη σχετικώς.

—Ο Κωνσταντίνος δέν κατέπληγχε ούτε και έβόμωσε όταν έβασε μέριον ποίου σημασίας είχαν έξελιχθή ή σχέσεις του πρίγκηπος με τήν διδα Μάνου. Άγαθός και «τόμπρος», όπως ήταν, αποφάσισε να μην έπέμθη προσωρινώς και ν' άφήσει τά πράγματα να βαδίσουν μόνα τών, όπως ήθελε ο Θεός και ή Τύχη.

—Νά καλέσει τόν Άλέξανδρο και να του κάμη πασαπτηρήσεις; Νά τόν καλέσει και να τόν συμβουλευέμη; Δεν τό εύρισκε σωστό.

—Ο Άλέξανδρος δέν ήταν πειά παιδί. Ήταν άρκετά μεγάλος και συνεπώς σέ θέσι να σκεοθή και να κανονίσει τίς δουλειές του μόνο του, συνετά και φρόνιμα.

—Νά του άπαγορεύσει να θλέπεται με τήν διδα Μάνου; Αυτό θα ήταν σκληρό και θάνασσο. Σκληρό όχι μόνον για τόν Άλέξανδρο, αλλά και για τήν Άσπασία Μάνου, τήν κόρη του Πέτρου Μάνου, του καλού πατριώτου, του φίλου του πατρός του Γεωργίου, του πολυτρόπως ύπηρετήσαντος τήν πατρίδα του και τόν θρόνο.

—Ας άφήσουμε τά πράγματα να βαδίσουν τό δρόμο τους, είπε ο Κωνσταντίνος στον άυλικό που έπέσυε να τόν ειδοποιήσει για τήν ραγδαία εξέλιξη τών σχέσεων του πρίγκηπος με τήν διδα Μάνου. Αυτό ύποθέτα πως είνε πιο φρόνιμο στην περίπτωση αυτή. Σεις τί λέτε;

—Τί να πώ εγώ, Μεγαλειότατε. Μόνον ή Μεγαλειότης σας μπισοείτε να έσπετε γωνίμη σχετικώς με τό ζήτημα αύτό, ως πατριο και βασιλεύς.

—Φρονείτε ότι πρέπει να έπέμθη και να δείξω άσπληροτητα; Μιλήστε μου ειλικρινώς, σέ παρακαλώ.

—Όχι, Μεγαλειότατε. Η άσπληροτης στην περίπτωση αύτη θα ήταν ίσως έπικίνδυνη.

—Όρασία! Θα φερθώ λοιπόν σάν καλός και λογικός πατέρας. Δεν θα πώ τίποτε άπόλυτως στον Άλέξανδρο. Δεν είνε του χαρακτήρος μου άλλωστε να παίζω τό ρόλο του όημιού στις περιπτώσεις αυτές. Άν ο Άλέξανδρος αγαπά τήν δεσποινίδα Μάνου, καλώς τήν αγαπά. Είνε πράγματι πολύ άξίωσθη ή κόρη αύτή. Τί θα γίνη στό μέλλον όμως; Αυτό δέν τό γνωρίζω.

(Άκολουθεί)

ΜΙΑ ΣΠΑΝΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ.—Ο Βασιλεύς Γεώργιος με τήν οικογένειάν του στό 1890